

Intervenció al Ple Municipal del dia 4 de novembre del 2015

En nom del Grup de Recerca de la Memòria Històrica de Mataró, gràcies per haver acceptat a tràmit la nostra intervenció

Avui es presenta al Ple la Declaració Institucional per demanar al Govern de l'Estat l'anul·lació del judici sumaríssim al President de la Generalitat, Lluís Companys, així com l'establiment de mesures legals a favor dels qui van patir persecució o violència durant la guerra i la dictadura.

Primer de tot volem manifestar el nostre acord incondicional a aquesta declaració. No insistiré en punts que estan molt clarament exposats en aquest document, però sí aportar algunes consideracions:

1) La necessitat de la memòria d'un conflicte que ens ha marcat social i personalment, però recordar no amb ànims de revenja, com argumenten alguns, sinó de clarificar, superar-lo i evitar que torni a passar. I per superar qualsevol conflicte s'ha d'acceptar (encara que dolgui), s'ha de situar, actuar en conseqüència i posar mesures.

Alguns diuen que “la Memòria no s'ha de fer servir des de les institucions”. Si fos així, no s'hauria de celebrar cap efemèride, els governs haurien de ser asèptics però els governs el que han de ser es imparcials i sensibles a les preocupacions dels ciutadans; però no volem celebracions, amb les Lleis de Memòria Històrica el que busquem es VERITAT, REPARACIÓ I JUSTÍCIA, i això ho tirarem endavant els ciutadans, però necessitem el suport de les institucions, bàsicament perquè son els nostres representants i es a les institucions on es fan i s'aproven les lleis.

2) Altres països amb conflictes semblants han pres mesures, per exemple a Sudàfrica amb la Comissió de la Veritat; en una de les sessions un testimoni deia “Jo perdono, però a qui he de perdonar?” i això es la manifestació de que els conflictes no s'arreglen de forma abstracta, sinó de cara, amb voluntat i sense rancúnies

3) Per negar la Memòria Històrica s'argumenta que “a la guerra civil TOTHOM va patir”. Sí, en una guerra tothom pateix, la guerra es la forma més inhumana i cruel que tenim els humans per resoldre els problemes. En una guerra hi ha vencedors i vençuts i en la nostra uns van poder homenatjar i plorar els seus desapareguts i altres, encara avui dia no han pogut fer el dol, amb l'afegit de que els seus familiars (i ells mateixos) van ser considerats facinerosos, sediciosos i acusats d'alta traïció, com en el cas del nostre President Companys, escollit democràticament.

D'aquí la necessitat de Reparació i reconeixement, cosa que ja han fet altres països europeus. A París, per exemple hi ha una placa commemorativa dels republicans espanyols que van participar en l'alliberament de la capital amb el comandant Leclerc

i molts d'ells van ser condecorats pel general De Gaulle. Altre dels reconeixements a nivell europeu és el que es fa cada any als camps de concentració nazis per commemorar el seu alliberament; allà sempre es recorda als republicans espanyols, entre els que hi ha gent de Mataró i el Maresme, i en el seu monòlit estan emparats per la bandera republicana que es per la que van lluitar però també perquè el govern espanyol no els ha reconegut

Molt s'ha parlat de reconciliació i de passar pàgina, doncs bé, amb la Llei de Memòria Històrica tenim una eina per fer-ho, per mirar-nos als ulls i posar en marxa actituds plenament democràtiques.

No la desaprofitem

Pel nostre president, Lluís Companys: VERITAT, REPARACIÓ I JUSTÍCIA